

— О, ето на срѣщното баирче колко сж! „Ахъ вий, гжбки, бѣли като зжбки!“ Тази хубава пѣсничка запѣ Радка, па се затири кѣмъ срѣщната могилка. „Ето едничка, двѣчки, трички, колко сж милички!“ Радка имъ пѣе и ги туря въ кошничката си.

Отъ долчинка възъ долчинка, отъ баирче на баирче Радка незабѣлѣзано доста се отдалечи отъ града. Гората ставаше сѣ погжста и по висока, а вадичкитѣ сѣ по бързи и по бистри и пѣнливи . . . Радка не мислѣше за нищо друго, ни за града, ни за дружки, ни за майка си; — гжбички тѣрсѣше тя да напѣлни кошничката, па и прѣстилчицата да си напѣлни . . .

Край дѣнера на едно голѣмо дърво тя намѣри доста гжби, напѣлни кошничето, почина си малко и стана, вдигна очи и що да види прѣдъ себе си!

— У, какво голѣмо и хубаво куче! Защо ли ходи самичко изъ гората? . . . Да не е вѣлкъ? . . . Радка изтрѣпна отъ страхъ. Какво да прави сега? Да вика ли? — А кой ще я чуе! Да бѣга ли? — Та би ли могла да избѣга отъ тоя звѣръ! Звѣръ ли е? Не, куче е . . . каза си тя за утѣшение! И може ли туй да бжде страшенъ вѣлкъ, когато тѣй спокойно стои на двѣ крачки до нея и тѣй кротко я гледа?! — Да, овчарско куче е, на което Радка спокойно може да се довѣри, съ което би си поиграла малко . . .

Радка разглежда наоколо, видѣ наблизодна пжтечка по течението на рѣката. Съпритаено отъ страхъ и съмнѣние сърдце, тя